

ת"פ 6746/09/13 - מדינת ישראל נגד ליאת חריר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 6746-09-13 מדינת ישראל נ' חריר
בפני כב' השופט עידו דרויאן

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד זרנגר
נגד
ליאת חריר
ע"י ב"כ עו"ד חזום

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשמת:

כתב האישום מייחס לנאשמת עבירה שעניינה תקיפה הגורמת חבלה ממש על פי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בגין אירוע מיום 20.6.13:

הנאשמת והמתלונן הינם שכנים, כשהמתלונן מתגורר בדירה בקומה שמעל לדירת הנאשמת.

על פי כתב האישום, בשעה 09:50 ביום האירוע, עלתה הנאשמת לדירתו של המתלונן כשבידה מטאטא והחלה דופקת בחוזקה בדלת דירתו תוך שהיא צועקת שיפסיק לעשות רעש.

המתלונן פתח את דלת הדירה והנאשמת הכתה אותו בצווארו ובידיו באמצעות מקל המטאטא שבידה. בתגובה לכך, הדף המתלונן את הנאשמת לעבר המדרגות. כתוצאה מתקיפת הנאשמת נגרמו למתלונן שריטות בצוואר ובכף היד.

הנאשמת כפרה במיוחס לה. היא הודתה, כי באותו יום אכן יצאה מדירתה כשבידה מקל מטאטא, ובחדר המדרגות דפקה בו, הקימה רעש וצעקה. הנאשמת כפרה שדפקה עם המקל על דלתו של המתלונן. לטענתה, המתלונן פתח את דלת ביתו, קרב לעברה, תקף אותה ודחף אותה לעבר המדרגות.

הנאשמת, המתלונן והעד הנוסף יוסי נומה תיארו כולם מערכת יחסים עכורה מאוד בין הנאשמת לבין המתלונן ואחרים, כשכל צד תולה כמובן את האשמה בצוואר רעהו.

הראיות:

המתלונן העיד שבאותו בוקר נשמעו דפיקות מלמטה מרצפת דירתו (התקרה בדירת הנאשמת). הדפיקות המשיכו ופסקו לסירוגין במשך מספר דקות. לאחר מכן, שמע את הנאשמת צועקת: "אם עוד פעם אחת אתה..." ואז שמע דפיקות בדלת. הוא פתח את הדלת ושאל את הנאשמת מה היא רוצה, והנאשמת החלה להכות אותו באמצעות מקל מטאטא בצוואר וביד. כתוצאה מתקיפתה של הנאשמת נגרמו למתלונן שריטות בידיים עד כי נזקק לזריקת טטנוס וכן חבלה בצוואר. השריטות ביד נגרמו מציפורניה של הנאשמת, ובצוואר מהמקל.

הוא ניסה להגן על עצמו ולהדוף אותה, נכנס לביתו וסגר את הדלת. כן התקשר לשוטר השכונתי אך זה לא ענה לו.

לדבריו, הוא דחף את המתלוננת לצורך הגנה עצמית. "**היא באה אלי עם מקל ובאה להרביץ לי, אין לי ברירה אלא להדוף אותה. ההתגוננות הייתה כבר אחרי שקיבלתי את המכה.**" (פרוטוקול, עמ' 5 ש' 24-25). הוא לא היכה אותה אלא דחף אותה. הוא לא ראה שנפלה או קיבלה מכה כתוצאה מכך.

האירוע ביניהם אירע בחדר המדרגות ולזכרונו התרחש בקומה שלו.

עוד העיד, כי אמה של הנאשמת מתגוררת עמה ובאותו יום היא הייתה בדירה ואף היא צעקה.

לבסוף הגיעו שוטרים, אולם לא הוא הזמין אותם וייתכן כי אמה של הנאשמת הזמינה אותם.

גרסת המתלונן נמסרה כבר לשוטרים שהגיעו למקום, לפי דו"חות פעולה ועדויות השוטרים. המתלונן מסר כי הנאשמת היא זו שתקפה אותו וכי תקופה ארוכה קיים ביניהם סכסוך שכנים מתמשך. לדבריו הנאשמת דפקה מהתקרה שבדירתה לרצפה שלו, ולאחר מכן עלתה אליו לדירה ודפקה על הדלת בעזרת מטאטא. כאשר פתח את הדלת החלה הנאשמת לתקוף אותו.

סימני חבלה על המתלונן תועדו כדבעי:

- א. השוטרים שהגיעו למקום ראו את הסימנים - "ישנן שריטות עם דם על גב כף יד שמאל, זרוע ימין משופשפת. כמו כן, סימני שריטות עם דם על צווארו בצד ימין" (מעדות השוטר משילוב);
- ב. תצלומים מיום האירוע, בהם ניתן להבחין בסימן של מכה בצוואר ימין ובסימנים של פגיעה (שריטה) ביד שמאל, כפי שמסר בגרסתו (ת/1 - לוח תצלומים של המתלונן מיום 20.6.13);
- ג. מסמכים רפואיים שהוגשו תואמים את גרסת המתלונן: גיליון אחות מיום 20.6.13 (ת/2) בו תואר כי למתלונן יש "שריטות קלות שטחיות בכף יד שמאל ובצוואר צד ימין", וכן תעודת רופא מיום 20.6.13 (ת/3) בה נכתב כי השפשופים בצוואר הם קלים, וכי ישנם סימני שריטה בכף יד שמאל. כאן צוינו שריטות גם בלחי ימין;

יוסי נומה (עת/2) הוא שכן של המתלונן והנאשמת ומתגורר בבניין סמוך לבניין מגוריהם. דירתה של הנאשמת נמצאת ממול ביתו, ובאותו יום היה עד לשני מקטעים מהאירוע.

מקטע ראשון - בו ראה שהנאשמת יצאה מדלת ביתה עם מטאטא בידה וקיללה. מאותו רגע הפסיק לראות מה התרחש ורק שמע לאחר מכן דפיקות חזקות בדלת ואת המתלונן צועק: "למה את מרביצה לי? תפסיקי" (בחקירתו הנגדית פרט ואמר ששמע את המתלונן צועק זאת שלוש פעמים);

מקטע שני - בו הבחין כי המתלונן והנאשמת הגיעו לקומת הביניים וראה שהנאשמת חבטה במתלונן (בעיקר עם הידיים) והוא הגן על עצמו. הוא לא ראה את המטאטא. הוא ראה שהיא פוגעת במתלונן בפנים ובצוואר והמתלונן התגונן אך לא עשה דבר;

יוסי לא יכול להעיד מה קרה בין המקטעים שראה. עוד העיד, כי בסוף האירוע הגיע אמבולנס וכי היה דם על פניו של המתלונן.

בחקירתו הנגדית הודה יוסי כי הוא מסוכסך עם הנאשמת וטען כי היא מסוכסכת גם עם שכנים אחרים. אשר ליחסיו עם המתלונן - יוסי והמתלונן שניהם העידו כי היכרותם שטחית.

במזכר שתיעד את חילופי הדברים בין השוטר אילן וסקו לבין יוסי (נ/3, מיום 20.6.13) נכתב, שיוסי ראה את הנאשמת דופקת על דלת המתלונן מספר פעמים וכן ראה שהנאשמת הכתה את המתלונן באמצעות המטאטא כאשר הוא פתח את הדלת. אלא שכמפורט לעיל, מעדותו של יוסי בבית המשפט עולה שלא ראה זאת, אלא שני מקטעים אחרים בלבד מן האירוע, ורק שמע דפיקות בדלת. יוסי עומת על כך בעדותו והעיד כי אכן אמר את הדברים הכתובים במזכר, אם כי ישנם דברים שלא ראה וייתכן שהחוקר כתב כאילו ראה.

גם 4 ימים מאוחר יותר, בהודעתו במשטרה (נ/4, מיום 24.6.13), חזר יוסי וסיפר כי ראה את הנאשמת דופקת על דלת המתלונן, ואילו בעדותו בבית המשפט הוא מתקן ומדייק כי לא ראה אותה דופקת אלא שמע אותה דופקת. כמו כן, מעדותו עולה גם כי לא ראה את הנאשמת מכה את המתלונן בפתח ביתו כפי שמסר בהודעתו. הוא כן ראה את הנאשמת יוצאת מדלת ביתה ועולה. "**ראיתי את ההתחלה ואת הסוף. הסוף היה בקומת ביניים. ההתחלה שהיא יצאה מהדלת.**" (פרוטוקול, עמ' 10 ש' 11-12).

מיקום דירתו של יוסי מאפשר ראיית הדברים כמתואר, לפי עדות השוטר משילוב שסיפר כי בכל קומה בחדר המדרגות בבניין שבו גרים הנאשמת והמתלונן ישנם חלונות גבוהים שניתן לראות דרכם מה קורה בחוץ. ביתו של השכן יוסי נמצא ממול לבניין. כאשר יוסי השכן הבחין בשוטרים הוא מסר להם שראה את הנאשמת עם מקל בידה באזור החצי קומה, לכיוון הקומה השלישית, כשהיא דופקת לשכן בדלת עם מקל.

עדות הנאשמת:

הנאשמת מתגוררת בדירת אמה על מנת לסייע לה. במשטרה מסרה כי היא והמתלונן נתונים בסכסוך מתמיד בן שנתיים, שמקורו ברעש הבוקע לטענתה מדירתו של המתלונן.

בהודעתה במשטרה (ת/4 מיום 20.6.13) מסרה הנאשמת גרסה ראשונית ולפיה באותו יום ביקר אותה אחיינה כשהמתלונן החל לעשות רעש בביתו שלמעלה. היא יצאה החוצה עם מטאטא בידה וצעקה למתלונן "עכשיו תהיה בשקט ואל תדפוק יותר כי גם אני יכולה לדפוק עם המטאטא" ועלתה חצי קומה, אך לא הגיעה עד לדירתו של המתלונן ולא דפקה על דלתו עם המטאטא.

או אז, לדבריה, יצא המתלונן מדירתו לעברה, דחף אותה וניסה להפילה במדרגות. בתגובה, היא תפסה במעקה ודחפה אותו מעליה. לאחר שמספרים לה שהמתלונן נחבל היא טוענת כי תפסה את המתלונן כדי לא ליפול במדרגות ודחפה אותו. היא טוענת כי הוא גרם לעצמו חבלות, היא רק הדפה אותו.

הנאשמת תיארה כי המתלונן משך לה בשיער, דפק לה את הראש ברצפה של המדרגות ובעט בה. עם זאת, אמרה כי עדיין "לא יצאו" הסימנים של חבטות קשות אלה.

לטענתה, היא יצאה עם מטאטא מדירתה משום שרצתה להראות לו שגם היא יכולה לעשות לו רעש, אולם היא לא דפקה עם המטאטא בסופו של דבר, אלא רק נשאה אותו איתה "כדי שיבין".

בבית המשפט מסרה הנאשמת, כי 4 חודשים לאחר שהמתלונן ומשפחתו עברו לגור בבניין, החלה לשמוע רעש מהדירה שלהם בשעות לא מקובלות - דיבורים, צעקות, גרירת רהיטים. לדבריה, הרעשים גרמו לה לחרדה, לחוסר שינה ולירידה בתפקוד בעבודה. כשפגשה את המתלונן בהזדמנות ביקשה ממנו להימנע מרעשים בלילה, אך הוא ענה לה בצורה מבזה וברברית לדבריה, והחל להתעמת איתה. מאז אותו יום חלה החמרה והידרדרות ביחסיהם. היא התלוננה במשטרה אך דבר לא נעשה.

באשר לאירוע העידה הנאשמת כי האחין שלה ישן בבית אמה. בשעות הבוקר נשמעו דפיקות רמות אשר העירו את האחין והבהילו אותו עד כי החל לבכות והתחבא מתחת למיטה. היא ניסתה לצעוק ולהרעיש למתלונן בכל מיני דרכים על מנת לגרום לו שיפסיק, אך ללא הועיל. או אז לקחה מטאטא ועלתה למעלה לקומת הביניים, שהיא קומה בפני עצמה, ושם דפקה על הרצפה באמצעות המטאטא, וצעקה "אם אתה רוצה לדפוק אז אנחנו נדפוק השכם וערב". היא אמרה לו שאם הוא לא יפסיק גם היא לא תפסיק.

המתלונן פתח את הדלת, ירד לכיוונה ולדבריה הכה אותה בהפתעה והמטאטא נשמט מידיה, אך "**לפני שהמקל נשמט הוא ניסה להיאבק בי עם המקל, אז הוא תפס את המקל וניסה להכות אותי עם המקל, נאבקתי איתו ואז נשבר שלב אחד של החלון.**" (פרוטוקול, עמ' 17 ש' 34 - עמ' 18 ש' 2). לטענתה, המתלונן תפס בשערה ו"דפק לה את הפנים על הרצפה" וכתוצאה נפצעה בארובת עין ימין ובשפה והשן התנדנדה לה, כל זאת כשהמקל כבר לא בידה.

היא המשיכה ותיארה כי המתלונן "**קרע לי את השערות, ממש ערימה, הפנים שלי נחבלו. לא שרטתי אותו. הוא מנסה לגלגל אותי מהמדרגות ואני נאבקת איתו כדי לא לשבור את הראש.**" (פרוטוקול, עמ' 18 ש' 9-10).

לאחר מכן תיארה כיצד המשיכו להתקוטט כשהמתלונן "איכשהו" גרר אותה לקומה שלו והיא נאבקה שלא ליפול אחורה כי הוא דחף אותה. לאחר שהגיעו לקומה השלישית, לדבריה, המתלונן נכנס לביתו וטרק את הדלת בחוזקה, כשהיא נותרה שכובה על הרצפה. היא לקחה את המטאטא ודפקה פעמיים על דלתו "מעצבים". "**זה אחרי שחטפתי את המכות והמקל היה בקומה השלישית, הוא היה בין הקומות ולקחתי אותו ועשיתי דפיקה אחת או שתיים, מתסכול או כעסים.**" (פרוטוקול, עמ' 18 ש' 14-16). המתלונן יצא מדירתו והמשיך להתעמת איתה ולהיאבק בה, אך

הפעם הצליחה לברוח מפניו ונכנסה לביתה.

לדבריה, האם ראתה כי המתלונן מכה אותה והתקשרה תחילה לאחיה, אך מכיוון שלא יכול היה להגיע התקשרה למשטרה.

בתצלומים של הנאשמת מיום האירוע (1/נ, 20.6.13) ניתן להבחין בחבלות של מכה בלחי ימין של הנאשמת וכן בשריטה ביד ימין שלה. הנאשמת העידה כי הסימנים המתועדים בתצלומים 5 ו-6 נגרמו לה כתוצאה מכך שהמתלונן אחז בשערותיה, לטענתה, ודפק לה את הראש כמה פעמים בארץ; השריטות המתועדות בתצלומים 7 ו-8 נוצרו, לטענתה, כשהמתלונן תפס בידיה, בכתפיה. לדבריה, היא נאבקה עימו שלא יפיל אותה במדרגות וייתכן שכתוצאה מהמאבק היו שריטות.

מעדותו של השוטר משילוב עולה, כי כשהגיעו השוטרים למקום, הנאשמת פתחה את הדלת ומסרה להם, כי המתלונן דפק עם פטיש ועשה רעש ולכן היא יצאה החוצה וצעקה לעברו שיהיה בשקט ולאחר מכן המתלונן תקף אותה.

השוטר מעיד כי היו על הנאשמת סימני אלימות ואף כתב זאת בדו"ח הפעולה: "סימן בשפתיים צד שמאל ועל הפנים צד ימין, סימן זרוע ימין".

דין ומסקנות:

עדותו של המתלונן בבית המשפט היתה ברורה וקוהרנטית, עקבית לגרסה אותה מסר בזמן האירוע לשוטרים בדו"ח הפעולה וכן בעת חקירתו באותו יום. לצד עדות זו עומדות תמיכות משמעותיות בדברי העד יוסי ובתיעוד המהימן של החבלות שנגרמו לו, שתועדו בתצלומים ובתיאורי צוות רפואי ביום האירוע. עדותו מתיישבת עם הפגיעות הקלות-יחסית בנאשמת, שיכלו בהחלט להיגרם כשהתגונן המתלונן.

העד יוסי נומה אכן שינה לכאורה גרסתו בין דבריו לשוטרי הסיור ולחוקר, לבין דבריו במשטרה: בעוד לסיירים ולחוקר מסר תיאור לפיו כביכול ראה את כל שהתרחש, בבית המשפט חידש אבחנה מדוקדקת בין מה שראה למה ששמע. עם זאת, אני מוצא כי ככל הנראה מדובר באי-אבחנה בין ראייה לשמיעה ומסקנה, הנפוצה למדי אצל עדים הדיוטות, אשר יצרה עיוות בגרסה אותה מסר יוסי לשוטרים. כמו כן, העובדה כי בבית המשפט תיקן יוסי את עדותו ומצא לנכון לדייק ולומר כי לא ראה את מה שהתרחש ליד דלתו של המתלונן והיה עד רק לשני מקטעים מתוך האירוע - ההתחלה כשהנאשמת יצאה מביתה, והסוף בקומת הביניים - מצביעה דווקא על אמינות בסיסית: מה מנע מהעד לעמוד על גרסתו הראשונית, שיש בה כדי להזיק-יותר לנאשמת, כאשר השוטרים לא מצאו בגרסה זו כל פגם, ואף קבעו שהיא אפשרית?

השתלבותן של עדויות המתלונן ויוסי, יחד עם התיעוד האמין והאותנטי של החבלות, מבסס אפוא ברמה גבוהה את גרסת התביעה.

גרסת הנאשמת איננה יכולה ליהנות מאמון דומה. בגרסתה של המתלוננת התגלו סתירות ותמיהות שאינן מאפשרות לתת בה אמון, ובין אלו:

א. המתלוננת טענה לחבלות בכמות ובחומרה שלא נצפו כלל על-ידי השוטרים במקום ולא תועדו בתצלומים במשטרה, וביניהן 'פתיחת' ארובת העין, שן מתנדנדת ועוד. לא ניתן היה "להחמיץ" חבלות שכאלה למראה עין, וניתן היה לצפות שלפחות תתלונן עליהן הנאשמת כבר ביום האירוע;

ב. מחשידה מאוד העובדה, שלאחר שלושה ימים שבה המתלוננת למשטרה והציגה חבלות שלא תועדו ביום האירוע. לא מדובר ב"סימנים כחולים" שצצים לאחר זמן (לטענת הנאשמת) שיש להם תיעוד מסוים מיום לאחר האירוע (נ/6), אלא גם בשריטה ושפשוף במקום גלוי - מרפק ימין. בעדותה התחמקה הנאשמת באופן ברור ממתן מענה לשאלה, מדוע לא הוצגו החבלות הללו ביום האירוע וכיצד התגלו לה מאוחר יותר. הנאשמת מסרה גרסה מעורפלת בה נזכרה חברה כלשהי, אך סירבה-למעשה למסור כל פרט מאמת. גם בתיעוד הרפואי מיום לאחר האירוע (נ/6) לא נזכר פצע השפשוף במרפק;

ג. העובדה, שאינה שנויה במחלוקת, לפיה המתלוננת יצאה מביתה עם מטאטא כשפניה מועדות לביתו של המתלונן, מצביעה על כוונה להתנהג באופן אלים כלפי המתלונן. על פי גרסת הנאשמת המתלונן הוא שפתח בקטטה האלימה ויזם אותה, אלא שלא ברור מדוע מלכתחילה יצאה עם מטאטא מן הדירה ולא יזו מטרה. הסברה של המתלוננת להתנהגותה אינו המניח את הדעת. בהודעתה במשטרה אמרה הנאשמת כי הביאה את המטאטא "כדי שיבין". לטענתה, לא התכוונה להכותו, אולם הצטיידותה במטאטא במכוון - בסיטואציה המתוארת - מנבאת את הסבירות כי במהלך דין ודברים שיתפתחו הנאשמת תשתמש בו גם לצורך תקיפה או איום. השימוש שלדבריה עשתה עם המטאטא - דפיקות ברצפת קומת הביניים - אינו נשמע סביר ואינו מתיישב עם יתר הראיות. מדוע עצרה הנאשמת דווקא בקומת הביניים על מנת לדפוק על רצפתה, אם ביקשה להפריע למתלונן "בתמורה" לרעש שעשה לה, כשיכלה לעשות זאת מדירתה שלה, כפי שנהגה גם בעבר?

ד. הן בהודעתה במשטרה והן בתשובתה לכתב האישום כפרה הנאשמת כי דפקה עם המקל על דלתו של המתלונן, ובהודעה טענה כי כלל לא הגיעה אל-מול דלתו של המתלונן. אולם בעדותה בבית המשפט מסרה כי הגיעה אל הדלת ואף חבטה בה במקל המטאטא. המתלוננת מסרה אפוא ביודעין ובאופן מרחיב למדי נתונים שקריים בהודעתה, הנוגעים ללז הטענות נגדה מצד המתלונן ונגד המתלונן מצידה;

ה. הנאשמת מתארת שני מקטעים לאירוע האלים: הקטע הראשון התרחש בקומת הביניים והקטע השני בקומה שלישית, בסמוך לדירת המתלונן. אם נקבל גרסתה של הנאשמת, כלל לא ברור מדוע היה צריך המתלונן לגרור את הנאשמת עד לקומה של דירתו (קומה שלישית) אם ממילא נכנס לביתו ו"טרק את הדלת" כדבריה. על פי תיאורה של הנאשמת, המטאטא לא היה בשלב מסוים באירוע האלים בקומת הביניים. לא ברור כיצד חזר המטאטא לידיה כאשר "גרר אותה" המתלונן לקומה העליונה, מטאטא שבאמצעותו הכתה בדלתו של המתלונן;

ו. הנאשמת העלתה לראשונה בבית המשפט פרטים מן הקטטה האלימה בינה לבין המתלונן, פרטים אותם לא ציינה בעת חקירתה במשטרה - כך, למשל, השן שהתנדנדה, הפגיעה בארובת עין ימין, וכן טענתה כי המתלונן גרר אותה וניסה להפיל אותה מהמדרגות. הופעתם המאוחרת של פרטים דרמטיים

אלו אינה מסייעת לתת בהם אמון, בוודאי לנוכח היעדרו של תיעוד מכל סוג לחבלות החמורות;

ז. בהודעתה במשטרה הנאשמת לא הזכירה את אמה כמי שהייתה עדה לאירוע והעלתה זאת לראשונה בבית המשפט. אם לא למותר לציין, האם לא הובאה לעדות, אך לא הוגש כל תיעוד תומך לטענה כי לא ניתן היה להעידה מטעמים רפואיים;

ח. הנאשמת, אותה תיארה הסניגורית כ"מבולבלת ודרמטית", הכבירה בעדותה תיאורים מבהילים של התנהגויות המתלונן ויוסי - מהתנכלויות קשות ואלימות כלפיה וכלפי אמה ועד הכאת ילדים ואלימות תדירה במשפחה. לכל אלו אין ראיה או בדל-ראיה מכל מקור אחר, ונראה כי גם כאן מופגנת יכולתה של הנאשמת להפריז, בלשון המעטה, ולמסור עדות המתמוטטת כמעט למגע-יד, שכל מטרתה השחרת פניהם של המתלונן ויוסי. כך למשל פתחה את עדותה הראשית בטענה ש"יוסי... גם צילמתי את זה, שהיכה את אשתו ואת ילדותיו" אך בחקירה נגדית נאלצה להודות שלמעשה מדובר ב"צילומים של הבנות שלו צורחות... הוא שם מוזיקה בקולי קולות ואני שומעת את הבנות צורחות ואני לא יודעת מה קורה שם";

סוף דבר, משמצאתי את ראיות התביעה מהימנות ללא סייג, ואת גרסת הנאשמת לוקה ובעייתית, אני מרשיע את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום, תקיפה חובלנית לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, י"ב אייר תשע"ד, 12 מאי 2014, במעמד הצדדים.